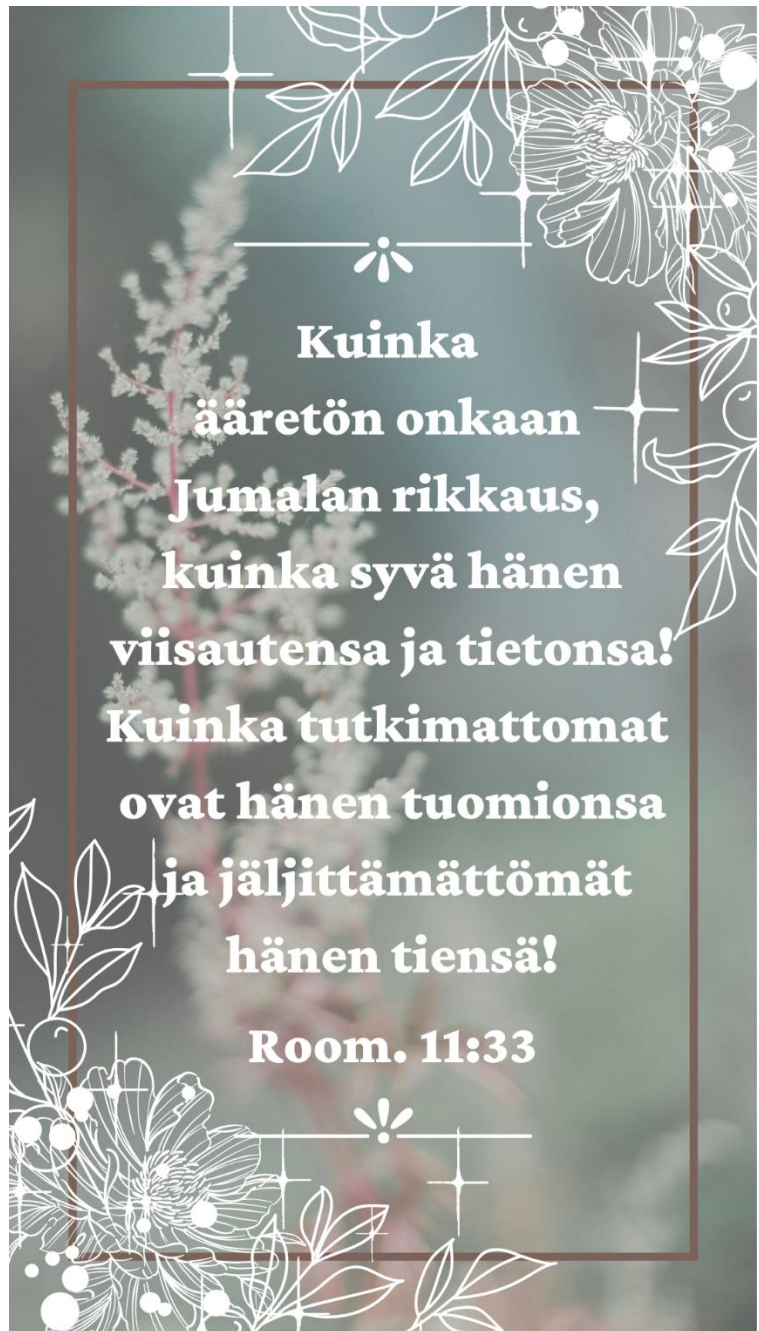

Uskomatonta

Kukapa olisi uskonut, että kun viime syksynä aloitin työt Ylivieskan seurakunnassa intoa puhkuen, olisi kevät ollut ihan jotakin muuta, kuin odotti. Kukapa olisi uskonut, että noin 23 vuoden jälkeen tulisi kesä, jolloin allekirjoittanut ei pääse varhaisnuorten leireille. Kukapa olisi uskonut, että minä, älypuhelinta niin pitkään kuin mahdollista vältellenä ja sähkölaitteista muutenkaan niin kovin paljon tajuavana tekisin mielelläni ja innostuneena somesisältöä nuorisolle. Kukapa olisi uskonut, että kun saa vain jutella nuorten kanssa elämän ihan tavallisista asioista pitkän ajan jälkeen, tuntee itsensä jotenkin uudella tavalla tosi tärkeäksi ja tarpeelliseksi.

On ihan uskomatonta, miten maailman meno tänä menneenä keväänä nuorisotyössä muuttui ja miten paljon on joutunut perumaan, miten paljon säätämään, joustamaan ja muokkaamaan omaa toimintaansa ja ajatteluaan. Ajattelin aiemmin, että tähän aikaan kesän korvalla kirjoittaisin tulevasta kiireisestä leirikesästä ja lasten sekä nuorten iloisista hymyistä, mutta uskomatonta kyllä, kirjoitan siitä, kuinka olen saanut tehtyä uutta rippikoulumateriaalia, kehiteltyä paljon uutta toimintaa ja oppinut paljon uusia sähköisiä menetelmiä, ja vielä NAUTTINUT niiden kehittämisestä.

Uskomatonta, mutta totta: olen kiitollinen korona-ajalle ja sen tuomalle mahdollisuudelle löytää nuorisotyöstä uudenlainen puoli! Olen kiitollinen kaikesta uudesta oppimastani; olen kiitollinen siitä, että kun normaali aika taas koittaa, saa erityisesti kokea, miten hienoa ihmisten kohtaaminen on; olen kiitollinen, että on osannut pysähtyä ja nauttia siitä, että ei ole kiire, ei ole stressi eikä ole pakko olla koko ajan menossa ja suorittaa.

Uskomatonta, mutta totta – tutkimattomat ovat Jumalan tiet.

Sanna Vähäkangas

vs. nuorisotyönohjaaja